

פרח דוד

יו"ל ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל

בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
בן הצדיק המלוב"ן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי **חיים פינטו** זע"א

ט"ז תשרי תשפ"ז 1356

שבת סוכות

משניר לדוד

והיית אך שמח

בעת השמחה אדם מתקשר אל השי"ת, כמו שנאמר (דברים טז, טו) "והיית אך שמח". אך עולה כמניין שם אהיה. כלומר, שמחתו היא בלתי לה' לבדו. ואז, למרות כל החגים שעברו עליו, אין האדם מתעייף בעבודת השי"ת, אלא אדרבה, דווקא ביום האחרון הוא מוסיף שמחה על שמחתו, ושוכח את כל בעיותיו וניסיונותיו, כיון שהוא מרגיש כי הוא עומד לפני השי"ת, ורוקד לכבוד ה' מכובד בביטול גדול.

ועל ידי כך הוא זוכה שהשי"ת מקשר אותו לנשמת משה רבינו, כמו שאמרו על משה (זוה"ק רע"מ ח"ג רע"ג) אתפשטותיה דמשה בכל דרא ודרא. וכמו משה רבינו שעמל על התורה וזכה להתחדשות גדולה, כך כל אדם שמתקשר אליו על ידי התורה, יונק מקדושתו ונעשה לבריה חדשה, עד שאכן כל העולם נברא בעבורו, בבחינת אמרם ז"ל (סנהדרין לז, א) בשבילי נברא העולם.

דוד המלך כבר העיד על עצמו (תהילים קיט, צז) "מה אהבתי תורתך כל היום היא שיחתי". ועוד אמר דוד המלך (שם, פסוק נ"ט) "חשבתי דרכי ואשיבה רגלי אל עדותיך". כלומר, דוד המלך אומר לבני ישראל: חקרת את כל הדרכים שאין בהם תורה ומצוות, האם יש בהם איזה צד של הנאה, או שמא אינם מביאים לבסוף לידי חטא, וראיתי כי כל האומות טועים בדרכיהם, כי אין בהם תורה. הדרך היחידה היא "אל עדותיך", "מה אהבתי תורתך", רק התורה הקדושה.

ואכן, דוד המלך היה דוגמא וסמל לכל בני ישראל באהבת התורה שלו. כפי שראינו שהוא רקד מאד ופיזז לפני ארון הקודש, ולא שם לבו ללעג של מיכל אשתו, כמו שנאמר (שמואל-ב ו, טז) "והיה ארון ה' בא עיר דוד ומיכל בת שאול נשקפה בעד החלון ותרא את המלך דוד מפזז ומכרכר לפני ה' ותבו לו בלבה".

ודוד המלך אף כיבד תלמידי חכמים, ועסק בתורה ממש מתוך ענוה (מועד קטן טז, ב). ולא עוד, אלא אפילו שלא למד מאחיתופל רק ב' דברים, כבר קרא אותו "רבי ומורי אלופי ומיודעי". הרי שכל רצונו וחשקו היה

לעסוק בתורה. משום כן זכה כי הושענא רבא ייקרא על שמו. ואף לעתיד לבוא הוא יברך על הכוס בסעודת האבות הצדיקים, כי הוא סמל התורה והשמחה.

ולכן, כשאדם עוסק בתורה ואומר פרקי תהילים שכתב דוד המלך, הרי שהוא מנוקה מכל חטא ועוון. כמו שאמרו חז"ל (ברכות ה, א) כל העוסק בתורה ובגמילות חסדים, מוחלין לו על כל עוונותיו. שנאמר (משלי טז, ו) "בחסד ואמת יכופר עוון". ואז הקב"ה בוודאי מסייע לו להיות כבריה חדשה לגמרי, בבחינת הבא לטהר מסייעין אותו.

כאשר האדם שוכה לשמחה בחג, זוכה גם לעמוד ליד בורא עולם בשמחה גדולה. ואז, בעת רצון זו, השי"ת משפיע עליו מכח דוד המלך, מכח האבות הקדושים ומכוח משה רבינו [שהתורה מסיימת בפטירתו], ונעשה בריה חדשה, וכל העולם כולו כדאי הוא לו, כי כל העולם נברא עבורו. ואז האדם מושפע מכל ההשפעות הטובות שה' משפיע עליו.

חג הסוכות מבטא את הקשר שלנו עם הבורא יתברך שהוא אינו רק מתוך יראה ופחד, אלא מתוך אהבה ושמחה. וכיון שגדולה מעלתו של העבד העובד את אדונו מתוך אהבה ממעלת עבד העובד את אדונו מתוך יראה, לכן לימי חג הסוכות שהם ימים של שמחה ישנה משמעות וחשיבות עצומה.

בחג הסוכות אנו מוקפים ב'ציילא דמהימנותא', כלומר, בשתי שמותיו של הקב"ה - שם 'הויה' ושם 'אדנות' העולים בגימטריה כנגד 'סוכה', ולכן חג זה מתאפיין בקדושה ובשמחה רבה עד כדי כך ששבעת האושפיזין יורדים אף הם מן השמים לשהות עמנו בסוכה.

מסיבה זו צריכים מאד להיזהר שלא לדבר דברים בטלים בסוכה (מ"ב תרלט, ב) וכמו כן מצוה להדר וללמוד תורה בתוך סוכה ולהרבות בה בקיום מצוות, כי הסוכה היא כעין מקום משכן לשכינת קודשו ולצדיקי הדורות, ויש לכבד מקום קדוש זה כראוי.

וזהו סוד סיפור מיתת משה רבינו דווקא בשמחת תורה, ללמד לכל אדם לזכור, כי אין התורה נקנית אלא במי שממית עצמו עליה (ברכות סג, ב), כמו משה רבינו ע"ה שכל ימיו המית עצמו על התורה עד יומו האחרון, ולכן היא נקראת על שמו.

ואין לך שמחה גדולה מזו שהאדם ממית עצמו על התורה בשמחה. ולכן בשמחת תורה ידאג האדם לקבל על עצמו את תורת משה שנקראת על שמו, וגם להמית את עצמו על התורה בשמחה, כמשה. והבן.

הילולא דצדיקא

טו' תשרי
רבי מרדכי לייפער
האדמו"ר מנדבורנא

טז' תשרי
רבי משה זכות
מח"ס 'רשי השמות'

יז' תשרי
רבי אהרן כהן טנוגי

יח' תשרי
רבי נחמן מברסלב

יט' תשרי
רבינו אליהו מוילנא

כ' תשרי
רבי אליעזר פאפו מח"ס 'פלא יועץ'

כא' תשרי
רבי רפאל בירדוגו

מז האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פיינטו שליט"א

הזמן המתאים לשמוח עם התורה

חשבתי לומר טעם נחמד למה תקנו חכמינו ז"ל לסיים את התורה דווקא ביום שמיני עצרת, לאחר כל החגים והימים הקדושים.

ידוע כי הספרה שבע היא בטבע, ושמונה היא מחוץ לטבע, כי הקב"ה ברא את העולם בז' ימים, והכל בעולם הוא ז': ז' כוכבי לכת, ז' מידות, ז' ימי שבוע.

נמצא מכיוון ששמונה הוא מחוץ לטבע, הרי חג שמיני עצרת רומז למה שהיה קודם בריאת העולם, ואז היה רק הקב"ה והתורה, לכן שמיני העצרת הוא הזמן המתאים לשמוח עם התורה.

ואפשר לומר עוד, בדרך דרוש. דידוע מה שכתב רש"י ומדרשו באגדה, שבכל ימות הרגל הקריבו ישראל שבעים פרים כנגד שבעים האומות. וכשבאין ללכת, אמר להם המוקדם: בבקשה מכם עשו לי סעודה קטנה. התעכבו לי מעט עוד, ולשון חיבה הוא זה, כבנים הנפטרים מאביהם והוא אומר להם קשה עלי פרידתכם, עכבו עוד יום אחד, וכו'.

ונראה לומר שכמו כן צריך שכל איש ישראל יהיה לו געגועים לימי החג שעברו עליו, ויקשה עליו פרידתו מהם ומוקדושתם ועבודת ה' שעבד בהם, ובגעגועים אלו ימשיך קדושת החג והתקרבות לה' לכל ימות השנה. וזהו עיקר כוונת יום טוב שמיני עצרת, שגם האדם יקשה עליו פרידתו מהקב"ה ומהימים טובים, וימשיך קדושת הימים טובים והתקשרותו אל הקב"ה לכל ימות השנה.

והנה אי אפשר לאדם להתגעגע לימי החג ודביקות בה' ולהמשיך קדושת החג לכל ימות השנה, אלא ע"י לימוד התורה, שע"י דביקות בתורה הרי הוא מתגעגע לעבודת ה' ודביקות בה'.

ולפי זה יש לומר, שלכן תקנו חכמינו ז"ל לסיים התורה ביום האחרון של ימי החג, ולעשות בה שמחת תורה לכבוד גומרה של תורה, כדי שנהיה דבקים בתורה ולאהוב אותה, כדי שעל ידי זה נמשיך את קדושת החג והתרוממות הרוח שאפפה אותנו במשך הימים הקדושים הללו לתוך ימי השנה.

עוד נראה טעם נוסף, שלכן עושים סיום והתחלת התורה דווקא בחג שמיני עצרת, דהנה בימי החג והימים הקדושים עשו כל ישראל תשובה גמורה, תשובה מיראה ותשובה מאהבה, וקבלו על עצמם לתקן מעשיהם שיהיו כולם על דרך התורה וכרצון ה'.

וחכמינו ז"ל ברוחב בינתם וראייתם העמוקה, ביקשו שמיד אחר ימי החג והימים הקדושים, יתחיל האדם חיים חדשים כמו שקיבל על עצמו. ולכן תקנו שתתקן ומיד אחר ימי החג יתחילו לקרות בתורה מתחילתה, שבפרשיות אלו מוזכרים עניני בריאת העולם והתחדשות.

נצור רשונך

אפילו אביו או רבו

אין חילוק באיסור סיפור רכילות, בין אם סיפר לו מעצמו ברצונו, ובין אם חברו הבין קצת מעצמו בדבר ועמד עליו והפציר בו, שיספר לו מה שדיבר פלוני לפניו אודותיו.

ואפילו אביו או רבו הפצירו בו שיספר להם, מה שדיבר פלוני לפניו עליהם, ואפילו אם הוא רק אבק רכילות, אף על פי כן, הדבר הזה אסור.

במסילת נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר
הגה"צ רבי דוד חנניה פיינטו שליט"א

מאור העיניים בזכות התפילין

לפני למעלה מעשר שנים כשבאתי פעם ראשונה לניו יורק, אמרתי בלבי, אף על פי שמורגל אני בזיכוי הרבים ובהחזרת הבריות לתשובה, מכל מקום לבי אומר לי, שבניו יורק הדבר שונה. הבריות לא יהיו שומעים לדברי, וספק אם יעלה בידי לשאול את האדם, הנחת תפילין היום? שמרת שבת? והוא אומר לי לא. ואז אם אומר לו, אם כן לך והנח אותם מיד, שמור שבת הבאה, האם הוא ישמע אלי? האם הוא יניח תפילין וישמור את השבת?

סבור הייתי, הואיל וכל עצמה של ניו יורק אינה אלא עסקים, ואין אדם יורד לדור בניו יורק אלא אם כן יש לו עסקים ענפים, וטרודים כל היום בעסקים הללו, ומחמת כן אין להם זמן ללמוד ולהתפלל, להניח תפילין ולשמור שבת.

אף על פי כן, לא התייאשתי, ובאתי לניו יורק.

נכנס אצלי אדם אחד שהתעוורו עיניו, וביקש ברכה שיחזרו מאור עיניו.

שאלתי אותו: אתה מניח תפילין? אמר לי לא. אמרתי לו: הנח אותם מכאן ואילך. שאל אותי אותו יהודי: מה הקשר בין התפילין לעיניים, עד שאתה אומר לי שאם אני מניח תפילין מאור עיני חוזרים?

אמרתי לו: ראה נא. אם אתה נכנס אצל רופא והוא נותן לך תרופה, האם אתה שואל אותו מה הקשר בין התרופה הזו למכה שיש לי? לא. אלא אתה מאמין לו וסומך ובטוח עליו. כשם שאתה מאמין לרופא, כך אתה צריך להאמין שכל מצות התורה מרפאים את האדם מן החולי, וכן הוא אומר (משלי ג, ח) "רפאות תהי לשרך ושקוי לעצמותיך".

ואכן הוא יצא ממני ולקח זוג תפילין.

לאחר זמן מה כשחזרו מאור עיניו, נכנס אלי אותו יהודי ואמר לי בהתרגשות רבה: רבי! בשעה שהנחתי את התפילין, הרגשתי דבר שלא הרגשתי מימי, באותה שעה כיונתי בלבי לעשות נחת רוח להקב"ה וכדי לקיים את המצוה בלבד, ולא כיונתי שמצוה זו מוציאה אותי מן העיוורון.

אמרתי לו: בזכות אמונה תמימה זו, החזיר לך הקב"ה את מאור עיניך. רמז לדבר, יש מן המקרא, (דברים ו, ח) "וקשרתם לאות על ירך והיו לטוטפות בין עיניך".

מובטחני, שלא בא אדם זה לידי אמונה חזקה זו אלא על ידי הכח הזה שחקק בו הקב"ה בשעה שיצר אותו קודם שנולד, ויצא מכח אל הפועל עד שהחזיר אותו בתשובה.

דברי חנמים

פרפראות לפרשה
משולחנם של חכמי התורה

חג הסוכות - חג שמחת התורה

קורא הלב

תחינה לבורא העולמים
מהצדיק המקובל סבא דמשפטים
כמוהו"ר רבי חיים פינטו הגדול זיע"א

סימן: אני חיים

א-לי תפרח בת עמי.
ושכל איש זר רם שלט בכל הדור.
על הכל יד זר גברה.
שובי נחשק אור עיני סף אני:
נצור קבכת בנה אשר תמיד נזנח.
ופרצותיו תגדר אליה ה' אקרא.
בכל צרה אל תרחק ממני:
יסיר דאבת מלפני אלוקים חי ובקרבנו ידור.
יאמר לשפחת שרי.
שובי אל גברתך והתעני:
חי מתוך לבת אש הוציא את בן אהובה, אברהם הקדור.
ואם לא עקשו, מתי ישוב אפך ותנחמני:
יבטל יושבת ויפח שם אדם.
וגם בן קדר מדור ידור. ואשמך כל עתותי.
ארוממך י-ה כי דליתני:
יחפץ י-ה קרבת בננו,
אשר יצא לחיץ ורחק ממדור.
קדשו ועם אנשי שוא.
שכן הוא הגביר ראה עני:
מלכי תן לבת ציון הנחה ושמחה,
וקרבן הנדור.
וקרבנות חובותי נקריב לך קרן ישעי ומגני:

רבה של חברון, הקדוש רבי אליהו מאני זצ"ל, מספר בספרו 'שיח יצחק':

מעשה בחסיד אחד שהיה מנשק הספר תורה ביום שמחת תורה, והיה מתחנן ובוכה. אמרו לו: מה מקום לבכיה זו?

אמר להם: ביום שמחתה של תורה אני מתחנן לפייסה על ביטול תורה ועלבונה הגדול, ומקבל אני עלי מכאן ולהבא לשמור כל דבריה!

ואם, כשיעבור ספר התורה ויפתח לעיני הציבור, לא שת ליבו להרהר בתשובה ולהתחרט על מה שעבר בביטול התורה ומצוותיה, ולהתחנן לפניו יתברך למחול לו את כל עוונותיו - אלא אדרבא, הוא עומד במרדו. הרי הוא בגדר "עז פנים לגיהנם", וראוי לעונש גדול.

והוא משל למלך בשר ודם שכעס על עבדיו על שפגעו בכבודו, ובא יום אחד ועבר לפניו ולא קמו ולא זעו ממנו, ולא שתו ליבם להתרפס אליו - כמה הם ראויים לעונש יותר מקודם. כן הדבר הזה, האדם שעובר ספר תורה לפניו ולא שת ליבו לשוב על מה שחטא בעלבון התורה, הלא השכל יחייב שראוי לעונש גדול, רחמנא ליצול!

בגודל יקרת מעלת יום שמיני עצרת, כתב הגאון רבי חיים פלאג' זצ"ל בספרו 'מועד לכל חי' (סי' כ"ה, אות א) ז"ל: מאד מאד יזהר בתפילות שמיני עצרת, לאומרים בכוונה גדולה, כי מלבד שכל תיקון של הימים, מיום ראש השנה עד שמיני עצרת הוא נשלם, והכל תלוי ביום הזה. עוד יש בה, כי אין בכל הימים ימי רצון לה', לשמוע ה' תפילתו בכל מה דבעי כהיום הזה. כמו שאמרו בזהר הקדוש (פרשת צו) ז"ל: ובהוא חדוותא לא משתכחי במלכא אלא ישראל בלחודייהו, ומאן דיתיב עם מלכא ונטל ליה בלחודיה כל מה דבעי שאיל ויהיב ליה, ועל דא ישראל שראן ועמין עובדי עבודה זרה מסיימי.

[באותו יום לא נמצאים עם המלך רק ישראל לבד, ומי שיושב עם המלך ונמצא לבד, כל מה ששואל נותנים לו].

הנה מבואר מלשון הזהר הקדוש, דכל מה ששואל מהקב"ה, מקבל תפילתו ועושה בקשתו, וא"כ מן הראוי הוא להיות כל היום מתבודד עם קונו ללמוד בתורה ולעתור ולרצות לפני ה' שישמע תפילתו ויעשה בקשתו, וזה ברור. עכ"ד.

הצדיק רבי מאיר מפרמישל זצ"ל היה נוהג לומר, כי בזמן ההקפות אפשר לקרוע גזר דינו של אדם, ומעניין, שדומה לזה כתוב בתפילה הנאמרת בעת תחילת ההקפות שתיקן מרן החיד"א, שבכוח ההקפות הללו יפלו כל המחיצות של ברזל המפסיקות בינינו לבין אבינו שבשמים.

וכתב הרב בעל "יסוד ושורש העבודה" ז"ל: המרבה בכל מיני שמחות לפני הספר תורה, בזה מעורר גם כן למעלה בעולמות העליונים הקדושים שמחה וחדווה עצומה, וכל הזהיר בשמחה של תורה ביום הזה בטוח שלא תפסוק תורה מזרעו.

וסיפר הגאון רבי חיים פלאג' ז"ל מעשה ברב גדול בישראל שהיה מרבה בשמחתה של תורה, והעידו עליו שעד שלושה דורות היו מיוצאי חלציו שלשלת חכמים ידועים ומרביצי תורה זה אחר זה, וידעו הכל שזכה לזה בגלל רוב שמחתו ביום שמחת תורה, מה שלא ראו מעולם לשום גדול בתורה שעושה כן.

גדולי החסידות אמרו, שכל הדברים שאפשר להגיע אליהם בראש השנה על ידי בכי ולב נשבר, אפשר להשיגם בשמחת תורה על ידי דבר אחד ויחיד - שמחה וריקודים. עוד אמרו, כי הרגעים של שמחת תורה הם רגעים יקרים שבכל אחד מהם ניתן לשאוב אוצרות ממש. זאת ועוד, יש לייקר מאוד את השעות של שמיני עצרת ושמחת תורה, כי בכל רגע אפשר לשאוב בדליים ובחביות אוצרות בגשמיות וברוחניות, וכל זאת על ידי ריקודים ושמחה.

במרה מפטירין

הפטרת השבוע:

"ביום בא גוג" (יחזקאל לח)

הקשר לחג סוכות:

בהפטרה מסופר על מלחמת גוג ומוגוג שתפרוץ באחרית הימים, ומקובלנו מרבתינו ז"ל שמלחמה זו תפרוץ בחג הסוכות.

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה"
לתולדות צדיקי משפחת פינטו ז"ע"א

יהודי עשיר, חלם בשנתו שהצדיק רבי חיים פינטו ז"ע"א מתגלה אליו, ואומר לו: אתה ישן שנת ישרים בזמן שלבני יוסף אין במה לעשות את החג. קום מיד ועלה אל עליית הגג, שם תמצא רשימה בכתב ידו של בני, בה הוא כתב את כל מה שחסר לו לצרכי החג.

אותו יהודי התעורר, עלה אל הגג, ושם אכן גילה כי חלום אמת חלם. בגג היתה מצויה רשימה מפורטת בכתב ידו של הצדיק רבי יוסף ז"ע"א ובה רשום כל מה שחסר לו לקראת החג. מיד הלך אותו יהודי עשיר וקנה את כל מחסורו של רבי יוסף ז"ע"א.

באותה שעה, נגלה רבי חיים פינטו ז"ע"א בחלום אל בנו רבי יוסף ז"ע"א ובישר לו, כי בעזרת ה' בעוד כמה שעות יגיע פלוני אלמוני עם עגלות, ובהן כל מה שביקש במכתב.

אשריכם הצדיקים שמתקיים בכם הכתוב "רצון יראיו יעשה".

הרישיון לבית המלון

ליד העיר מוגאדור עמד בית מלון, שהיה בבעלותו של ערבי מאלג'יריה. מעסק זה היה שואב אותו אלג'ירי את פרנסתו בשפע. לימים כאשר מערכת היחסים בין מרוקו ואלג'יריה התקררה ונעשתה חשדנית, הועלו חשדות מסוימים כלפי בעל בית המלון, עד שהשלטונות הורו לו לסגור את שערי המלון.

אותו ערבי שהכיר בערכו וקדושתו של הצדיק, הגיע ביום ההילולא של רבי חיים ז"ע"א עם אשתו אל קברו של הצדיק, ושם התפלל ליד הקבר, וביקש שיוחזר לו הרישיון להפעיל את בית המלון. הוא לא הסתפק בתפילתו העצמית אלא גם ביקש מהיהודים שליד הציון הקדוש, שיתפללו עבורו, וכמו שה' עושה נס ליהודים, כך יעשה נס גם עם הערבים.

והנה כבר למחרת היום, הגיע אליו מכתב מאת השלטונות, בו מודיעים לו כי הוא היחיד, שלו ניתן רישיון להפעיל בית מלון במקום זה, ומלוננו יישאר תמיד פתוח. למכתב היה מצורף העתק רישיון להפעלת בית מלון.

כמובן שהשמחה הגדולה ששרתה בביתו של בעל המלון פרצה את כל הגבולות ובאותו יום נתקדש שמו של השם יתברך גם בקרב כל העמים שבכל הסביבה.

מענינא דיומא

אורי וישעי

דוד המלך אומר בתהילים "לדוד ה' אורי וישעי" וחז"ל דורשים את כוונת הדברים ש'אורי' זה ראש השנה ו'ישעי' זה יום הכיפורים. וחביבות יתירה נודעה לשבת חול המועד אצל גדולי ישראל שהבחינו בעיניהם הזכות במעלתה וקדושתה של שבת קודש שחלה בעיצומו של ימי החג. ומרגלא בפומיה דמהר"י סגל (מהרי"ל), סדר התפילות של פסח, אות י' "איני נהנה משום שבת השנה, כמו משבת דחולו של מועד, דיש יום טוב לפניו ויום טוב לאחריו, והוא בעצמו מועד".

אולם האמת היא שעבודת הימים הנוראים אינה מסתיימת ביום הכיפורים, אלא "כי יצפנני בסכה ביום רעה יסתירני" - חג הסוכות הוא ההמשך הטבעי של הימים הנוראים ואינו נפרד מהם. האווירה והקדושה ממשיכה ביתר שאת וביתר עוז, מקיפה אותנו ומלווה אותנו עוד.

יתרה מזאת מרן הרב שך זצ"ל היה אומר, שסוכות אינו רק המשך לימים הנוראים, אלא הוא שיא חדש של קרבה לבורא עולם, ופסגתו היא בסוף - שמחת תורה.

בכל ימי הסליחות בחדש אלול פתחו את ארון הקדש בכל יום פעם אחת ב"שמע קולנו", ולאחר כמה פסוקים סגרו אותו.

כשהגיע ראש השנה פתחו וסגרו אותו ושוב ושוב.

בעשרת ימי תשובה פתחו בכל יום את ארון הקדש שלש פעמים: ב"שמע קולנו", באמירת "אבינו מלכנו" של שחרית ושל מנחה, אבל לא הוציאו ספר תורה.

כשהגיע יום הכיפורים פתחו וסגרו ושוב פתחו וסגרו במשך כל היום ובנעילה פתחו לא סגרו.

והנה מגיע חג הסוכות, שוב פותחים את ארון הקדש, אך הפעם הקרבה כל כך התגברה עד שאנו מוציאים ספר תורה, מניחים אותו על הבימה וכולנו מקיפים את הבימה עם לולבינו.

בהושענא רבה - מוציאים את כל ספרי התורה ומקיפים שבע פעמים עם הלולבים.

שיא השיאים של חמישים ואחד הימים הוא בשמחת תורה, או אז פותחים את ארון הקדש מוציאים את כל ספרי התורה ולא מניחים אותם! נושאים אותם בידים, "הושע נא חבוקה ודבוקה בך הושע נא" - ריבונו של עולם, אנחנו אתך ביחד, איננו נפרדים.

מסופר על הגאון רבי יהושע לייב דיסקין זצ"ל, שפעם אחת לאחר שגמרו את ההקפות בשמחת תורה בבית מדרשו, הורה לחזור ולערוך שוב את ז' ההקפות, והעם לא ידע מה יום מיוחד ועל מה עשה כן. אך בנו העיד לאחר מכן, שהפציר באביו עד שגילה לו 'רז' זה:

הסיבה שהרב ביקש לחזור שוב על ההקפות נבעה מכך שבהיותו ובבית מדרשו נכח שם תלמיד חכם חשוב אחד, אשר לא כבדו אותו בהקפה כראוי לו - והמהרי"ל הכיר שיש כאן עלבונה של תורה, על כן הורה לחזור ולרקוד עם ספרי התורה, כדי שיוכל לכבד את הלה כיאות בלא עשיית 'עסק' - לפייס את התלמיד חכם, כי פעמים ופיוס זה מרבה את הפגיעה.

לכן, מפני כבודה של תורה ביום שמחת התורה, התחכם המהרי"ל לערוך הקפות מחדש ואז כבר כיבדו כראוי לו, והכל בא על מקומו בשלום.

טעמו וראו כי טוב ה'

בסיעתא דשמיא, מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הלשון ובמספר ישיר:

0733-718-144

מסודר לפי פרשות השבוע, חגים ונושאים שונים

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

צרפתית

+972587929003

אנגלית

+16467853001

עברית

+972585207103

ספרדית

+541141715555